

PAÏSOS CATALANS: 846 XIQUETS PATEIXEN CÀNCER

Xiquets d'hospital

El 38,8% de casos de càncer infantil de l'estat espanyol es donen als Països Catalans. De moment es desconeixen les causes d'aquesta malaltia, si bé les esperances estan posades en el tractament. Més del 80% de malalts tenen solució.

E.R.

Poc o quasi res se sap sobre les causes que originen el càncer infantil, segons les conclusions dels treballs que sobre aquest tema han realitzat centres d'investigació internacional i d'àmbit estatal. És més, davant d'aquesta malaltia s'ha obert una gran incògnita: si el medi ambient i la qualitat de vida són les causes del càncer, ¿per què hi ha xiquets que naixen amb aquesta malaltia? ¿Fins a quin punt pot ser o no hereditària? Les investigacions, segons informa el Registro Nacional de Tumores Infantiles (RNTI) van per aquest camí, però els resultats actualment no són gaire esperançadors.

No obstant això, les possibilitats de

supervivència dels xiquets afectats per aquesta malaltia són cada volta més grans. L'última estadística, publicada per l'Associació Espanyola de Pediatria, apuntava que entre el 80-85 per cent d'aquest tipus de malalts tenen curació. Fins i tot, quan es detecta el tumor cancerigen en estat avançat, el 40 per cent dels xiquets que el pateixen arriben a curar-se. Això, en opinió de Joaquim Donat Colomer, metge del Departament de Pediatria de l'Hospital Clínic Universitari de València, fa deu anys era impensable. «Si algú haguera dit en 1970 que la leucèmia infantil, càncer de sang, tindria un índex de supervivència de més del 60 per cent, haurien pensat que no era cert. Afortunadament, cada dia s'avança més en el tractament del càncer i si, de moment, no en coneixem les causes, sí que sabem com curar-lo».

La capacitat de resposta del xiquet davant del tumor és —en opinió dels especialistes consultats— molt important. S'ha de conèixer perfectament l'estat de salut d'aquesta persona, si és capaç de respondre al tractament o si, per contra, aquest pot perjudicar d'altres òrgans malalts del seu cos. Per aquest motiu el tractament contra el càncer s'individualitza i s'aplica, en dosis més o menys fortes, en funció de l'estat de salut del pacient.

Un percentatge alt

Més de 846 xiquets dels Països Catalans estan afectats per algun tipus de tumor cancerigen. Aquesta xifra representa el 38,8 per cent de la totalitat dels casos a l'estat espanyol. A Catalunya el nombre d'afectats és de 473, és a dir el 21,7 per cent; al País Valencià, de 356, el 16,3 per cent i a les Illes, 17, el 0,8 per cent. Les investigacions dutes a cap per l'Associació de Pediatria i per diversos centres de documentació i informàtica biomètrica, no donen resposta al perquè d'aquest alt índex de casos a Catalunya i València. D'entrada es va apuntar que podria ser conseqüència del clima i de l'alimentació, però aquesta teoria no sembla del tot acceptada per la professió mèdica. El perquè es desconeix, però les esperances estan posades en el tractament. L'únic inconvenient d'aquest és que pot deixar seqüeles físiques en els afectats.

Seqüeles

En opinió de Joaquim Donat, hi ha problemes immediats en el tractament en contra. Es tracta de seqüeles físiques per a tota la vida, com són l'extracció d'un òrgan o l'amputació d'un membre de la part on hi ha el tumor. «De vegades és necessari extirpar un ronyó, un pulmó, o amputar una cama perquè el càncer s'ha escampat i no hi ha més remei que tallar per tal d'evitar que es propaga a la resta del cos.

Hi ha nens amb menys de cinc anys que demanen als seus pares que els deixen morir.

Però aquestes seqüeles se superen, el xiquet pot rehabilitar-se i integrar-se en la societat. El pitjor són els problemes o complicacions que es poden produir a llarga. D'això, no en sabem quasi res. L'esperança de vida després d'un procés cancerigen en aquests casos es calcula en més de tretze anys. No obstant, no podem saber si aquest procés pot tornar a reproduir-se.»

Un problema cultural

Segons la majoria de pediatres consultats per EL TEMPS, les famílies amb algun afectat pel càncer viuen amb un sentiment de dol tot el procés des del primer dia. Algunes s'estimen més que els xiquets es queden a casa, per protegir-los. Això, en opinió dels especialistes, perjudica l'estat anímic dels malalts, que perceben tots els sentiments que hi ha al seu voltant. D'aquesta manera, els xiquets van acumulant angoixes i pors entorn d'una malaltia associada directament amb la mort. Això els preocupa constantment i segons l'edat en tenen una comprensió gradualment diferent.

Per als xiquets de 5 i 6 anys la mort

El percentatge de curació és del 85%, però desgraciadament el tractament es llarg i els aïlla del món.

no és més que deixar de ser agredits pel tractament. Per a l'etapa compresa entre els 6 i els 12 anys, significa la separació de la família, no poder estar amb els que estimen i això els produeix una sensació de por. A partir dels 12 anys, el sentiment de la mort és molt sem-

blant al dels adults i aleshores la sensació experimentada és la de frustració. En aquest sentit, els pediatres destaquen la importància de la família, depèn d'ella l'actitud amb què el xiquet s'enfronta a la malaltia i a les seues possibles conseqüències. □